

10 Ιανουαρίου 2015

Η γιαγιά μέσα στις φλόγες!!

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Μια κυρία μου διηγείτο, όταν ήτο επτά χρονών περίπου, συνέβη κάτι το συνταρακτικό την παραμονή των Χριστουγέννων.

Σε μια επαρχιακή πόλη της Μακεδονίας, στη μαύρη και φοβερή Κατοχή του '41 με '42, όπου οι εκτελέσεις και οι σφαγές των αθώων ανθρώπων ήσαν ανελέητες και αθρόες, οι φυλακίσεις και οι εξορίες φοβερές, το ξύλο και τα βασανιστήρια τρομακτικά, και η πείνα ως γνωστόν θέριζε τους πάντες. Σε όλα αυτά δυστυχώς έχω και γω προσωπική πείρα διότι πολλά είδαν τότε τα παιδικά μου μάτια.

Η οικογένεια της κυρίας αυτής όταν ήτο παιδούλα, ήτο πολύ ευσεβής και ακόμα

ευσεβέστεροι ο παππούς και η γιαγιά. Άνθρωποι της πολλής προσευχής και της πολλής ελεημοσύνης.

Το βράδυ που ξημέρωνε Χριστούγεννα, η πεντάχρονη αδελφή της ξύπνησε και της ζήτησε να βγουν έξω στην αυλή, για να πάει στην τουαλέτα. Δυστυχώς εκείνη την εποχή οι τουαλέτες ήσαν έξω στις αυλές. Έξι παιδιά κοιμόντουσαν όλα κάτω στο πάτωμα, στρωματσάδα, – δεν υπήρχαν κρεβάτια και πούπουλα και παπλώματα σαν τα σημερινά.

Σιγά σιγά βγήκαν έξω στο μικρό διάδρομο. Απέναντί τους ήταν το δωμάτιο του παππού και της γιαγιάς.

Ξαφνιάστηκαν όμως γιατί είδαν, έντονο φως να βγαίνει από τις χαραμάδες και από τα πολλά ανοίγματα της σαραβαλιασμένης πόρτας. Πλησίασαν πιο κοντά και είδαν έντρομοι τη γιαγιά τους τυλιγμένη στις φλόγες. Άρχισαν να τσιρίζουν δυνατά, και η μεγάλη να φωνάζει:

– Φωτιά, φωτιά, η γιαγιά καίγεται!

Ξύπνησαν βέβαια όπως ήταν επόμενο όλοι, και πρώτοι έτρεξαν οι γονείς, οι οποίοι άνοιξαν την πόρτα, κοίταξαν μέσα, και ύστερα την έκλεισαν απαλά και σιγά σιγά. Γύρισαν στα παιδιά και τους είπαν:

– Μη φοβάστε, δεν είναι φωτιά.

Και με σιγανή φωνή είπε ο πατέρας στα παιδιά του:

– Αυτό που είδατε παιδιά μου, δεν είναι φωτιές. Είναι οι φλόγες του Αγίου Πνεύματος που μοιάζουν με φωτιές. Για κοιτάξτε τώρα... Σιγά σιγά σβήνουν. Έτσι γίνεται πάντοτε. Όταν η γιαγιά και ο παππούς προσεύχονται και μάλιστα τις πιο πολλές φορές όλη τη νύχτα. Διότι αν δεν ηπροσηύχονταν τόσο πολύ, ο παππούς και η γιαγιά, όπως και ποιος ξέρει, πόσοι άλλοι άγνωστοι χριστιανοί, δεν θα μας είχαν πετσοκόψει όλους τα Βουλγαρικά τότε στρατεύματα κατοχής. Από τέτοιες προσευχές και αγρυπνίες δεν θα αφήσει να χαθεί ποτέ η Ελλάδα η πατρίδα μας, ούτε και η Ορθοδοξία.

«Αυτά ήσαν τα λόγια του πατέρα μας, την αξέχαστη εκείνη νύχτα των Χριστουγέννων», μου είπε η κυρία και συνέχισε λέγοντας:

«Πολλές φορές από τότε, είδα τον παππού και τη γιαγιά να προσεύχονται όλη την νύχτα. Και όσες φορές επέτρεψε ο Θεός, στην παιδική μου τότε αθωότητα, έβλεπα να καίγονται σαν λαμπάδες από τις φλόγες της Πεντηκοστής. Έτσι μας έμαθαν να γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα οι γονείς μας. Με προσευχή και με Δοξολογία. Με εκκλησιασμό και Θεία Κοινωνία».

Και η κυρία αναλύθηκε σε λυγμούς.

Και τώρα να σας ρωτήσω χριστιανοί μου.

Ποιος άραγε από μας τους σημερινούς χριστιανούς, περιμένει τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά το βράδυ με προσευχή;

Πόσοι και πόσοι από τους σημερινούς παππούδες και γιαγιάδες, σηκώνονται για να

προσευχηθούν κατά την διάρκεια της νύχτας; Να ανάψουν το καντήλι και να θυμιατίσουν;

Πόσοι γονείς και πόσοι πατέρες και μητέρες αγρυπνούν την νύχτα για να κάνουν μετάνοιες, σταυρωτά κομποσχοίνια, να κλάψουν, να συντριβούν και να προσευχηθούν πολύ;

Αλήθεια, πόσοι από τους σημερινούς Νεοέλληνες Ορθόδοξους Χριστιανούς που έχουν άλλοι παιδιά, και άλλοι παιδιά και εγγόνια, πονάνε, κλαίνε και αγρυπνούν, έστω για μια ώρα, για το ηθικό κατρακύλισμα των παιδιών μας, για την διαφθορά και τις εκτρώσεις, για την αναρχία και τα ναρκωτικά, για τα εύκολα διαζύγια, και τα νόθα παιδιά, για τις αιρέσεις και τα σκάνδαλα, που κλονίζουν κάθε τόσο χιλιάδες αδύνατες ψυχούλες;

Πόσοι αλήθεια χριστιανοί αγρυπνούν σήμερα;

Όχι αδελφοί μου. Δυστυχώς σήμερα οι Νεοέλληνες Ορθόδοξοι Χριστιανοί δεν προσεύχονται. Και όμως περνούν ατέλειωτες ώρες μπροστά στην τηλεόραση. Άντρες, γυναίκες και παιδιά, παππούδες και γιαγιάδες, όλοι χαζεύουν και αποβλακώνονται και διαστρέφονται μπροστά σ' αυτό το διαβολοκούτι. Έτσι όχι μόνον δεν προσεύχονται και δεν αγρυπνούν οι Νεοέλληνες σήμερα Ορθόδοξοι χριστιανοί, αλλά ούτε και εγκρατεύονται. Δεν νηστεύουν! Και αν δεν μπορούν λόγω υγείας, δεν νηστεύουν τουλάχιστον στις αισθήσεις τους. Δε νηστεύουν με τη γλώσσα τους. Δε θυμιατίζουν το σπίτι πρωί και βράδυ, δεν μελετάνε Αγία Γραφή, δεν κάνουν προσευχή στο τραπέζι, δεν εκκλησιάζονται κάθε Κυριακή τουλάχιστον ένας από κάθε οικογένεια. Δεν εξομολογούνται. Δε συμμετέχουν στην Θεία Κοινωνία. Δεν σέβονται τις παραδόσεις. Δεν τηρούν τις Ευαγγελικές εντολές και δεν πολεμούν τα πάθη και τόσα άλλα.

Και επειδή ακριβώς δεν σηκώνουμε τα χέρια μας κάθε βράδυ στο Χριστό με καθαρή καρδιά, γι' αυτό και βλέπουμε τόσα ερείπια και τόσα ηθικά ναυάγια να συσσωρεύονται γύρω μας.

Πάμε δυστυχώς κάθε μέρα απ' το κακό στο χειρότερο...

Ο Θεός να μας λυπηθεί.

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr